

ΕΡΗ ΡΙΤΣΟΥ

Κάτι κρέμεται εκεί ψηλά

ΚΕΔΡΟΣ

Έρη Ρίτσου: *Κάτι κρέμεται εκεί ψηλά*

ISBN 978-960-04-4867-2

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Άννα Βλαχοδήμου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Έρη Ρίτσου, 2017

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2017

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Στους αναγνώστες του βιβλίου μου Ο νεκρός δολοφονήθηκε, που ζήτησαν επίμονα μια δεύτερη ιστορία με τη Μαρία Γεωργίου. Δεύτερη και τελευταία τούτη η ιστορία λοιπόν και μην πείτε πως χαλάω χατίρια.

Στην Αριάδνη και στη Μαρία, πρώτες ακροάτριες της εισαγωγής που γράφτηκε στον ηλεκτρικό απ' το Μαρούσι έως την Ομόνοια.

Στον Αντώνη για την υπόσχεση, στον Σταύρο και στην Έλενα για το «μπούλιγκ».

Πριν από αρκετά χρόνια, όταν ακόμα δούλευα στην Αθήνα, έμαθα πως στην πόλη μου, στο Καρλόβασι, έγινε ένας φό-νος. Μια κοπέλα βρέθηκε νεκρή, κρεμασμένη στις κεραίες κινητής τηλεφωνίας. Μακριά απ' τη Σάμο, δεν είχα πληρο-φορηθεί τίποτε άλλο για την υπόθεση, αλλά η εικόνα της κρεμασμένης κοπέλας έμεινε στο μυαλό μου και ήταν η ει-κόνα αυτή που γέννησε τούτη την ιστορία.

Όσοι απ' τους συντοπίτες μου θυμούνται το περιστατικό να έχουν υπ' όψιν τους πως η ιστορία και οι χαρακτήρες αυτού του βιβλίου είναι φανταστικοί και πως η νεκρή μου ουδεμία σχέση έχει με τη δολοφονημένη κοπέλα της οποίας ούτε καν το όνομα γνωρίζω.

Μια κρύα μέρα του Γενάρη

Κυριακή 15 Ιανουαρίου 2017

Ονους της ήταν λίγο πιο συννεφιασμένος απ' τον ουρανό. Μεγάλα μαύρα σύννεφα έτρεχαν σπρωγμένα από μιαν αόρατη δύναμη και ξαφνικά σαν να σταμάταγαν πάνω απ' τη μικρή πόλη κι έλεγες πως όλο αυτό το μαύρο θα γίνει μπόρα και θα μας πνίξει. Ύστερα, σαν να μετάνιωσαν, άρχιζαν να τρέχουν πάλι. Η απειλή έφευγε, μα το βάρος της έμενε πάνω μας.

Η Μαρία δεν κοίταζε τον ουρανό. Τα μαύρα σύννεφα στο μυαλό της κρατούσαν το βλέμμα της χαμηλωμένο. Κοίταζε τις μύτες των παπουτσιών της. «Σκατά, σκατά, σκατά», μουρμούρισε και σηκώθηκε απ' τη θέση όπου έμοιαζε να είχε πετρώσει την τελευταία ώρα. Άρχισε να βηματίζει πέρα δώθε στο μικρό της δωμάτιο, σαν να ήθελε με την κίνηση να διώξει τη θολούρα. Όχι, όχι! Όλα ήταν τόσο μπλεγμένα! Πώς τα κατάφερνε πάντα να μπλέκει τόσο πολύ; Πώς έπεσε με τα μούτρα σε κατα-

στάσεις χωρίς να αναλογιστεί τις μελλοντικές συνέπειες; «Τι ανευθυνότητα, Θεέ μου! Πόσο ανώριμη είμαι! Τι θα κάνω τώρα;»

Κόντευε σχεδόν ενάμιση χρόνο στη μικρή πόλη. Κανονικά θα έπρεπε πια να ζητήσει μετάθεση και να επιστρέψει στην Αθήνα, στο Τμήμα Εγκλημάτων Κατά της Ζωής, κοντά στον αστυνόμο Θεόδουλο Αλβανό που την περίμενε με ανοιχτές αγκάλες. Άλλωστε ο αστυνόμος της το είχε πει εξαρχής, και της το είχε επαναλάβει, πως, όποτε αποφάσιζε να επιστρέψει, η θέση της θα την περίμενε. Κι αυτό θα είχε κάνει, μια που το φρικτό 2016 μαζί με όλους που είχε πάρει είχε πάρει και την Αντριάνα. Ένα γλυκό βράδυ του Αυγούστου η αγαπημένη της Αντριάνα έπεσε να κοιμηθεί και δεν διέκοψε ποτέ το όνειρό της. Η Βούλα τη βρήκε την επόμενη μέρα παγωμένη, με μια γαλήνια και χαμογελαστή έκφραση στο πρόσωπο. Ίσως στο όνειρό της να ζούσε στον ιδανικό κόσμο που είχε φανταστεί και που είχε παλέψει γι' αυτόν και που ποτέ δεν έζησε στον ξύπνο της. Με τον θάνατο της Αντριάνας είχε σπάσει ο κρίκος που κρατούσε τη Μαρία δεμένη με το νησί και θα είχε ήδη ζητήσει να φύγει αν...

Μια κρύα μέρα του Γενάρη ο νους γυρνά στις 10 Αυγούστου 2016

10 Αυγούστου 2016

Η σκέψη της γύρισε πίσω σε κείνη την τελευταία μέρα της Αντριάνας. Τυχαίο ήταν; Σύμπτωση ήταν; Είχαν μαζευτεί από νωρίς στο σπίτι της όλοι. Η Μαρία Γεωργίου, η Βούλα, ο άντρας της Βούλας, που σπάνια τον έβλεπαν μια και όλο με δουλειές καταγινόταν, ο Κώστας Ξενουδάκης. Κουβέντιαζαν, για τι άλλο, για την κατάσταση, για τα μέτρα, για τα προβλήματα του κόσμου. Και για τα νέα του χωριού. Άλλα ευχάριστα και άλλα δυσάρεστα, όπως συμβαίνει πάντα στη ζωή.

«Ξέρεις, αρραβωνιάστηκε και η Ειρήνη του Κουτσομάνου», είπε η Βούλα. «Ένα πολύ καλό και εργατικό παιδί. Οι δικοί της είναι πολύ χαρούμενοι».

«Α, τι καλά!» είπε η Μαρία.

Κανένας δεν ανέφερε το όνομα του Καθολάκη. Μόνο η Αντριάνα μίλησε και φάνηκε πως, παρ' όλο που δεν το ανέφεραν, το όνομα του νεκρού είχε περάσει απ' το μυαλό όλων.

«Καλύτερα ν' αφήνεις τις περασμένες άσχημες ιστορίες να θάβονται στη λήθη, για να μπορείς να συνεχίζεις τη ζωή σου. Να μην ξεχνάς όμως ποτέ το μάθημα που έμαθες απ' αυτές».

Η Βούλα που ήξερε τα πάντα για τη ζωή του χωριού είπε πως την Κυριακή ήταν και το μνημόσυνο για τα σαράντα του Νικόλα του Ζηράκα. Η Ζηράκαινα είχε αφήσει πια το καλύβι – τι να έκανε μόνη της εκεί; – και είχε επιστρέψει στο σπίτι της στο χωριό. Τι είχε τραβήξει και αυτή με την άνοια του άντρα της! Ας είναι, τον ανάπαυσε ο Θεός.

Η Μαρία είχε την αίσθηση πως όλα τα νέα του χωριού συνωμοτούσαν για να της θυμίσουν το φιάσκο της δολοφονίας του Καθολάκη, αλλά δεν είπε κουβέντα. Δεν άντεξε όμως να μη ρωτήσει τη Βούλα αν είχαν καθόλου νέα απ' τον γιατρό τους που είχε ξενιτευτεί στην Αγγλία.

«Α, χθες είδα τη μάνα του. Ήταν πολύ χαρούμενη. Το παιδί έχει βρει εκεί δουλειά και είναι ευχαριστημένο. Τον περιμένει τώρα να έρθει με την κοπέλα του για τον Δεκαπενταύγουστο».

«Μπράβο. Κι άλλα καλά νέα», σχολίασε η Μαρία.

Το σκοτάδι είχε πέσει από ώρα και ο Κώστας Ξενουδάκης σηκώθηκε για να φύγει.

«Ωρα να γυρίσω και γω. Θα με περιμένει η κυρα-Άννα».

Όλοι χαμογέλασαν, γιατί ήξεραν τη manía του με τα δελτία ειδήσεων, και σκέφτηκαν πως δεν ήταν η Άννα που τον περίμενε αλλά η τηλεόραση.

«Άντε, παιδιά μου, να πηγαίνετε και σεις», είπε η Αντριάνα. «Αισθάνομαι λιγάκι κουρασμένη απόψε και λέω να πάω να πέσω νωρίς. Έλα να σε φιλήσω, Μαρία μου. Καμιά φορά σε βλέπω στον ύπνο μου και αυτά τα όνειρά μου είναι τα πιο ωραία. Μόνο που, άμα ξυπνάω, φοβάμαι μη και σου έτυχε τίποτα. Γι' αυτό κάποια πρωινά σε παίρνω τηλέφωνο».

Η Μαρία, φεύγοντας απ' της Αντριάνας, πάντα έσκυβε και τη φιλούσε. Προς στιγμήν της έκανε εντύπωση που η Αντριάνα της είπε «Έλα να σε φιλήσω», αλλά η εντύπωση πέρασε και χάθηκε μεμιάς. Μόνο την επόμενη μέρα, όταν της τηλεφώνησε η Βούλα κλαίγοντας, της ξαναήρθε στο μυαλό η κουβέντα εκείνη και της φάνηκε σαν να ήθελε η Αντριάνα να την αποχαιρετήσει. Μπορεί όμως να ήταν μια τυχαία κουβέντα, που απλώς, εξαιτίας του θανάτου της Αντριάνας, στο μυαλό της Μαρίας πήρε άλλες διαστάσεις.

Μετά τον θάνατο της Αντριάνας, και αφού τελείωσαν τα τυπικά και τα διαδικαστικά με τη διαθήκη της – είχε αφήσει το σπίτι της στη Μαρία και δυο χωραφάκια λίγο έξω απ' το χωριό στη Βούλα –, η Μαρία σκεφτόταν πια σοβαρά να επικοινωνήσει με τον αστυνόμο Αλβανό και να βάλει μπρος τη διαδικασία για την επιστροφή της στην Αθήνα. Κακώς που δεν το έκανε αμέσως, σκεφτόταν τώρα. Αλλά έτσι είναι. Ποτέ τίποτα καλό δεν βγήκε απ' την αναβλητικότητα.

Μια κρύα μέρα του Γενάρη έρχεται η θύμηση της 25ης Σεπτέμβρη 2016

25 Σεπτέμβρη 2016

Ενάμιση μήνα μετά τον θάνατο της Αντριάνας η Μαρία ήταν πάντα στις μαύρες της. Αισθανόταν τη φυσική έλλειψη της αγαπημένης αυτής γυναίκας. Βίωνε την απώλεια σαν μια δεύτερη ορφάνια, σαν να είχε μείνει ξαφνικά ολομόναχη στον κόσμο. Ούτε να κυκλοφορήσει δεν είχε όρεξη. Απ' τη δουλειά στο σπίτι και απ' το σπίτι στη δουλειά. Ούτε η θάλασσα πια την παρηγορούσε. Ξαφνικά ακόμα και το ίντερνετ έχασε το ενδιαφέρον του. Και οι ειδήσεις, πάντα άσχημες. Το μόνο που ήθελε ήταν να μη βλέπει άνθρωπο, να μη βγαίνει απ' το σπίτι όταν δεν είχε να πάει στη δουλειά και να κοιμάται. Το κρεβάτι είχε γίνει το καταφύγιό της.

Εκείνη τη μέρα του φθινοπώρου λοιπόν το πήρε απόφαση. «Δεν πάει άλλο. Δεν είναι φυσιολογικό αυτό. Πρέπει ν' αντιδράσω», σκέφτηκε και με αυτή τη σκέψη ντύθηκε και βγήκε.

Το φθινόπωρο η μικρή πόλη αποκτούσε νέα ζωή. Δεν ήταν όπως παλιά, που, όταν έφευγαν οι καλοκαιρινοί παρθεριστές, μια μελαγχολία σκέπαζε τα πάντα, σαν να ερήμωνε ο τόπος, σαν να έφευγε η ζωή και να πήγαινε αλλού. Μίκραιναν οι μέρες και το σκοτάδι έπεφτε νωρίς σε έναν τόπο που θα έλεγες πως είναι ακατοίκητος, αφού μόνο οι γάτες κυκλοφορούσαν στους δρόμους. Πού και πού έβλεπες καμιά ανθρώπινη σκιά με σκυμμένο κεφάλι να βαδίζει βιαστικά για το σπίτι. Τώρα με τα φθινοπωρινά χρώματα κατέφταναν και οι φοιτητές και γέμιζε η πόλη με νέους ανθρώπους, γέμιζε με τις φωνές και τη ζωντάνια τους. Έτσι είχαν λόγο ύπαρξης και τα μπαράκια που ξεφύτρωσαν σιγά σιγά. Σε ένα τέτοιο αποφάσισε να πάει η Μαρία, για να δει κόσμο και κίνηση και να βγει απ' τη μαυρίλα που είχε πέσει.

Είχε ήδη πει το σκέτο ουίσκι της, η διάθεσή της δεν είχε φτιάξει ιδιαίτερα και, μασουλώντας τα υπόλοιπα φιστίκια απ' το μπολάκι που είχε ακουμπήσει ο μπάρμαν δίπλα στο ποτό της, ετοιμαζόταν να σηκωθεί να φύγει όταν άκουσε μια φωνή να λέει: «Ένα διπλό χίνας και ό,τι πίνει η κυρία». Έστρεψε το κεφάλι και είδε καθισμένο στο παραδίπλα σκαμπό τον αρχιτέκτονα. Πώς τον έλεγαν; Δούκα, α, ναι, Δούκα. Αλέκο Δούκα. Τον είχε συναντήσει πριν από καιρό, όταν είχε πάει στο τμήμα να δηλώσει τη διάρρηξη του γραφείου του. Δεν είχαν βγάλει άκρη για το ποιος έκανε τη διάρρηξη, αλλά μικρό το κακό, γιατί στο γραφείο δεν είχε χρήματα και το μόνο που έλειπε ήταν ένα CD Player. Μια δυο φορές τον είχε συναντήσει στον

δρόμο και είχαν χαιρετηθεί από μακριά, όμως καλά καλά ούτε το όνομά του θυμόταν.

«Θα μου επιτρέψετε να σας κεράσω ένα ποτό, κυρία Γεωργίου».

«Νομίζω πως αργά μου ζητάτε να σας το επιτρέψω, αφού, όπως άκουσα, έχετε ήδη κάνει την κίνηση».

Έτσι ξεκίνησε η κουβέντα τους εκείνο το βράδυ, που τελικά τράβηξε σε μάκρος και συνοδεύτηκε με πολλά ουίσκι. Τα ξημερώματα κατέληξαν σπίτι του, κάτι που ποτέ δεν θα είχε κάνει η Μαρία αν μετά τον χωρισμό της με τον Μάρκο είχε ζήσει μια φυσιολογική ζωή, αν δεν είχε μεσολαβήσει ο θάνατος της Αντριάνας, αν δεν είχε πει πολύ περισσότερο ουίσκι απ' όσο έπρεπε.

«Ό,τι έγινε, έγινε και δεν ξεγίνεται, να δω τώρα τι θα κάνω», σκεφτόταν η Μαρία, αλλά δεν είχε χρόνο να δει τι θα κάνει γιατί το κινητό της άρχισε να χτυπά. Στην αρχή είπε να το αφήσει στην ησυχία του, αλλά κοιτάζοντας την οθόνη είδε πως την καλούσε ο Κουβαράς, άρα θα ήταν θέμα της υπηρεσίας. Έτσι το σήκωσε.